Pere Calders

L'han fet doctor *honoris causa* per la Universitat Autònoma de Barcelona. I ell –per més medalles, condecoracions, honors i glòries que li ofereixin– no perd l'aire de divertida timidesa que utilitza per contemplar el món. Ja sap que la vida pega moltes voltes: Un dels millors escriptors vius de la literatura catalana ha aconseguit fer-se un lloc en la memòria col·lectiva d'aquest país no pels seus mèrits indiscutibles sinó per la fortuna que Dagoll Dagom utilitzés contes seus per al muntatge teatral d'*Antaviana*, l'any 1979, i obligués així els pocs milers de lletraferits que poblen aquest país a redescobir un autor que no havia perdut el fil de contar, que sabia submergir el lector en les paradoxes més infinites de l'insòlit. Després, Pere Calders aconseguiria una doble maduresa: la de l'escriptor que veu recompensats anys de silenciosa dedicació professional i la de l'articulista que sap retratar petits vicis i virtuts de la nostra societat sense pretendre redimir-la. Ha aconseguit practicar, doncs, la senilitud menys senil. La d'un home que, a punt de fer vuitanta anys, es nega a perdre la seva pulcritud irònica. Tota una lliçó per a vells prematurs.

Text: Oriol Malló